

Μερικές σκέψεις γύρω από το την ΕΑΑΚ στο σήμερα

Για την αριστερή-αντικαπιταλιστική πτέρυγα

Στα πλαίσια του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, ακριβώς επειδή ο σύγχρονος καπιταλισμός είναι καθολικός με την έννοια της ευρύτερης προσπάθειας του για κερδοφορία και κυριαρχία σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής, και ιδιαίτερα μέσα στην δομική και ιστορικού χαρακτήρα κρίσης του διάφορα πεδία και επίπεδα της κοινωνικής ζωής έρχονται "πιο κοντά", διέπονται από νέες ανώτερες σχέσεις αλληλεπίδρασης, αλληλεξάρτησης και ετερο-καθορισμού. Έτσι με έναν γενικό αλλά όχι γραμμικό τρόπο εκτός των άλλων καταργείται το υλικό υπόστρωμα του "αυτοτελούς" συνδικαλισμού καθώς από την ίδια την πραγματικότητα τα "συνδικαλιστικά /οικονομικά " αιτήματα συνδέονται τόσο πιο άμεσα όσο και πιο έντονα με τα "πολιτικά". Αυτό δεν σημαίνει ότι κάνοντας συνδικαλισμό αυτό αυτόματα μεταφράζεται σε πολιτική, αλλά και ούτε ότι κάνοντας υψηλή και θεωρητική πολιτική αυτομάτως καλύπτεται το κενό ύπαρξης μαχόμενου συνδικαλισμού που θα κερδίζει. Αντίθετα σημαίνει την δημιουργία πλαισίων πάλης που θα συνδέουν τα πολιτικά αιτήματα με τα συνδικαλιστικά, όχι με το παλιό μοντέλο «συνέλευση τμήματος, πρυτανεία, υπουργείο, κομισιόν », αλλά υπό το πρίσμα ότι παράγεις πολιτικά και συνδικαλιστικά αιτήματα με βάση το που θέλεις να πιάς. **Άρα υπάρχει η αναγκαιότητα για την ύπαρξη ενός πολιτικοσυνδικαλιστικού περιεχομένου και μορφής που συνδέει αυτά τα δύο με νέο τρόπο χωρίς να παραγκωνίζει την αξία του συνδικαλισμού αλλά και χωρίς να υποτάσσει με διάφορους τρόπους σε αυτόν την επαναστατική πολιτική ως τέτοια.**

Παράλληλα τα όρια του υπάρχοντος τρόπου αλληλεπίδρασης των παραπάνω είναι λίγο πολύ γνωστά και αποτυπώνονται με την πιο ξεκάθαρη μορφή τους ,αν και εκχυδαϊσμένη, στην αντίληψη περί πολιτικής που εκφράζεται κυρίαρχα, αλλά όχι μόνο, από το ΚΚΕ στο γνωστό σχήμα "οικονομικά αιτήματα η τάξη/ πολιτικό αγώνα το κόμμα". Η παραπάνω αντίληψη αφενός αντιλαμβάνεται με το πιο στρεβλό τρόπο την έννοια της επαναστατικής-εργατικής πολιτικής ως τέτοια έχοντας στον πυρήνα μια λανθασμένη αντίληψη περί της σχέσης πρωτοπορίας-τάξης, θεωρίας-πράξης ως προς τα υποκείμενα σε τελική ανάλυση. Αφετέρου δεν βλέπει τις μεταβολές στο κοινωνικό υποκείμενο, την ίδια την εργατική τάξη, αφού παραγνωρίζει την νέα της κατάσταση και άρα κατ' επέκταση τα νέα επίπεδα συνείδησης, που έχει έχοντας ένα θεωρητικό σχήμα "επαναστατική συνείδηση-μέση συνείδηση" το οποία δεν ισχύει ,ακριβώς γιατί ο πολυκατακερματισμός και άλλοι παράγοντες δημιουργούν μια νέα διαστρωμάτωση της συνείδησης των εργαζομένων και ένα σύγχρονο πιο περίπλοκο ψηφιδωτό. Ως εκ τούτου υποτιμά τις απαιτήσεις τους υποκειμένου και το καταδικάζει σε ένα αποστειρωμένο οικονομικό αγώνα ο οποίος ενώ φιλοδοξεί να «έρθει κοντά σε αυτά που απασχολούν το υποκείμενο» στην πραγματικότητα καταλήγει να είναι στην καλύτερη περίπτωση λειψό κι ανεπαρκές πρόταγμα που εκτός του ότι δεν χτυπάει στην καρδιά του αντιπάλου πετυχαίνοντας σημαντικές νίκες, πλέον δεν στρατεύει κιάλας.

Τέλος η κίνηση του καπιταλισμού μπορεί να είναι ενιαία ως προς την λογική σε όλα τα κοινωνικά επίπεδα αυτό όμως δε σημαίνει ότι έχει ίδιο περιεχόμενο και μορφή όπου εξελίσσεται και αυτό σημαίνει ότι από το φοιτητικό μέχρι το εργασιακό πεδίο μπορεί το κεφάλαιο να παίρνει συγκεκριμένες επιλογές για το ξεπέρασμα της κρίσης του, αλλά δεν έχει την ίδια ταχύτητά και περιεχόμενο οι παραπάνω κινήσεις με αποτέλεσμα να πρέπει να βλέπουμε και να μην παραγνωρίζουμε το ειδικό αλλά και να μην χάνουμε την μεγάλη εικόνα γεγονός που μας ορίζει αναβαθμισμένα καθήκοντα.

Στα παραπάνω έρχεται να πατήσει και να απαντήσει η λογική μας για την αριστερή αντικαπιταλιστική πτέρυγα του μαζικού κινήματος, ο δικός μας τρόπος με λίγα λόγια για να συνδυάσουμε τον συνδικαλισμό με την πολιτική σε ανώτερο βαθμό. Χωροταξικά θα λέγαμε ότι η πτέρυγα βρίσκεται μεταξύ του "μετώπου" και του "κινήματος". Έτσι αφενός έχει ως σκοπό την εξειδίκευση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και συνολικά την αντικαπιταλιστικής λογικής στα πλαίσια του εκάστοτε κοινωνικού πεδίου και χώρου. Αφετέρου η ίδια η πτέρυγα έχει ως ένα από τα πρωταρχικά της καθήκοντα την ανάπτυξη κινήματος με ριζοσπαστικά και μαχητικά χαρακτηριστικά στα εκάστοτε μέτωπα πάλης. Πέρα από αυτά οφείλει να συνενώνει τις φυσικές πρωτοπορίες του κινήματος και τις ημι-συνειδητές δυνάμεις που με τον δικό τους τρόπο εκφράζουν, όχι συνολικά, τις τάσεις χειραφέτησης με τις συνειδητές. Είναι κριτήριο επιτυχίας των δεύτερων το αν στρέφουν διαρκώς τις πρώτες σε πιο συνολικές και επαναστατικές θέσεις και αυτό ισχύει είτε για τις ημι-ρεφορμιστικές δυνάμεις είτε για το ημι-συνειδητό, ημι-αυθόρμητο αγωνιστικό δυναμικό.

Στο σώμα για το υποκείμενο ορίζαμε ως: "Η αριστερή-αντικαπιταλιστική πτέρυγα του μαζικού κινήματος έχει ως κέντρο βάρους τη συσπείρωση δυνάμεων σε ριζοσπαστική αριστερή κατεύθυνση με βάση τα ειδικά προβλήματα του χώρου. Η συσπείρωση αυτή συγκροτείται από αγωνιστές της τάσης χειραφέτησης στο πεδίο έκφρασης της βασικής αντίθεσης σε κάθε χώρο, αλλά δεν εγκλωβίζεται στο ειδικό, ούτε στηρίζεται σε συντεχνιακά-τοπικιστικά κριτήρια. Διαπνέεται από μια ευρύτερη ριζοσπαστική λογική, από μια αριστερή-αντικαπιταλιστική πολιτική κατεύθυνση, που συγκρούεται με τις κυρίαρχες αστικές επιλογές στο χώρο και γενικά, απαιτώντας μέτρα τα οποία συνδυάζουν τη γενική και την ειδική πολιτική ισχύ. Στρέφεται «αυθόρμητα» αλλά και «αντικειμενικά» κατά του συστήματος. Η αριστερή-αντικαπιταλιστική πτέρυγα εδράζεται στην αντικαπιταλιστική δράση-τάση της εργατικής τάξης, είναι το έδαφος στο οποίο δίνεται η μάχη για τη συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου. **Απαρτίζεται από τα σχήματα-συσπειρώσεις που συγκροτούνται σε χώρους εργασίας ή σπουδών, από τις κινήσεις σε πόλεις ή γειτονιές και από άλλες ειδικές συσπειρώσεις (αυτές είναι οι μόνιμες μορφές της), αλλά και από τμήματα του κινήματος ή αγώνες που σε κάποια φάση ή μονιμότερα κινούνται με αντικαπιταλιστική λογική. Με το δικό της τρόπο παράγει πολιτική και ιδεολογία, και ενισχύει τη συνολική ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης. Στο βαθμό που κάποια τμήματά της αναπτύσσονται και μετασχηματίζονται πολιτικά, **τροφοδοτούν την υπόθεση του συνολικού πολιτικού μετώπου.** Μια υπόθεση που, προφανώς, απαιτεί πολύ περισσότερα πράγματα από μια απλή άθροιση των τμημάτων της αριστερής πτέρυγας ή συνάντηση των αντικαπιταλιστικών αγώνων-τάσεων της τάξης."**

(Οι υπογραμμίσεις δικές μας)

Η ΕΑΑΚ ως κομμάτι της πτέρυγας

Με βάση τα παραπάνω η ΕΑΑΚ κινείται σε αυτή την κατεύθυνση και είναι αυτή η πρωτοβουλία που μπορεί να παίξει το ρόλο της πτέρυγας. Ειδικότερα, η ΕΑΑΚ συσπειρώνεται **σε ριζοσπαστική αριστερή κατεύθυνση με βάση τα ειδικά προβλήματα του χώρου.** Αυτό το κάνει επιβάλλοντας άμεσα τις ανάγκες τις πληττόμενης πλειοψηφίας εντός των ιδρυμάτων που προκύπτουν σε κάθε επιμέρους περίπτωση. Αυτό το πετυχαίνει **χωρίς να περιορίζεται στο ειδικό,** καθώς από την ίδρυση της και ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές του κινήματος (90-2006) συγκρουόταν με ζητήματα που θεωρητικά ξέφευγαν από τον κοινωνικό χώρο και έβαζε στην συζήτηση για το κεντρικό πολιτικό σκηνικό τους φοιτητικούς συλλόγους, ακόμα και τότε που οι κεντρικές εξελίξεις δεν φαίνονταν να επηρεάζουν πολύ το μικροκλίμα του πανεπιστημίου(βλ. κινητοποιήσεις

για τον Κλίντον κλπ). Ταυτόχρονα η ΕΑΑΚ επιχειρεί να **συγκρουστεί με τις κυρίαρχες αστικές επιλογές εντός πανεπιστημίου**, δηλαδή με την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και παρόλο που δεν το κάνει με απόλυτα συνειδητό τρόπο βάζει αναχώματα στην επιχειρηματοποίηση του. Τέλος, **παράγει μόνη της πολιτική και ιδεολογία** (τουλάχιστον μέχρι τώρα) και τμήματα που μετασχηματίζονται εντός της **τροφοδοτούν την υπόθεση του συνολικού πολιτικού μετώπου**. (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)

Αυτά είναι βασικά πολιτικά στοιχεία που την καθιστούν το πιο υποσχόμενο μόρφωμα να οργανώσει την πτέρυγα εντός πανεπιστημίων όμως καθώς η επίθεση βαθιάει και τα συμπεράσματα στο υποκείμενο πληθαίνουν και αναβαθμίζονται χρειάζονται θεμελιώδη στοιχεία μετασχηματισμού για να συνεχίσει να καλύπτει τα παραπάνω κριτήρια.

Οι αδυναμίες της στο σήμερα

Τείνει να χάσει την παλιότερη ικανότητα της να αναγνωρίζει τα βασικά ειδικά προβλήματα του χώρου καθώς πιεζόμενη από την διαρκή υποχώρηση του φοιτητικού συνδικαλισμού πολλές φορές επιλέγει να εφευρίσκει κόλπα να τον υπερβεί στην ουσία του, χάνοντας τα βασικά αίτια που την ενισχύουν. Ποια είναι αυτά τα αίτια αυτής της υποχώρησης; Είναι η ενσωμάτωση της λογικής ότι ο συλλογικός αγώνας δεν μπορεί να νικήσει, ότι ο συνδικαλισμός περιστρέφεται μόνο γύρω από υψηλές συζητήσεις για πολλούς ακατανόητες (συνελεύσεις) ή από κινήσεις «εξυπηρέτησης» (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ εσχάτως και ΚΝΕ). Ενισχύεται δε αυτή η αντίληψη και εντός ΕΑΑΚ και εντός νΚΑ μιας και έχουμε χάσει στοιχειώδη αντανακλαστικά του να αναγνωρίζουμε τι μας ενοχλεί στην καθημερινότητα και να αντιδράμε αυτόματα σε αυτό. Η παραδοχή ότι αυτό αποτελεί δεδομένο και φυσική εξέλιξη οδηγεί πολλές φορές στο να μην βλέπουμε την ειδική υλοποίηση της αστικής πολιτικής εντός πανεπιστημίου. (π.χ. υποτίμηση εργασιακών-επαγγελματικών δικαιωμάτων σε ορισμένες σχολές και «παραχώρηση» τους στην προσέγγιση των συμμάχων).

Χάνει τη σύγκρουση με το γενικό με πολλαπλούς τρόπους. Είτε την αποφεύγει ως συζήτηση γιατί θεωρεί ότι υπερβαίνει τις δυνατότητες του υποκειμένου και το επίπεδο συνείδησης του είτε γιατί παρουσιάζει το γενικό ως καμπάνια και όχι ως αναγκαιότητα της άμεσης σύγκρουσης σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Χαρακτηριστική απόληξη είναι το πώς επιχειρούμε να εντάξουμε τους συλλόγους στις απεργίες.

Δεν συγκρούεται με τις κυρίαρχες αστικές επιλογές εντός πανεπιστημίου και δεν το κάνει γιατί ταυτίζει την αυτοτέλεια των σχημάτων με την απουσία συνολικής ανάλυσης για την επίθεση εντός εκπαίδευσης συνολικά και όχι μόνο εντός πανεπιστημίου πόσο μάλλον εντός συγκεκριμένων ιδρυμάτων. Ενώ λοιπόν η επίθεση από πλευράς κεφαλαίου είναι πολύ πιο συνολική και συντονισμένη παρά το ότι δεν κατατίθεται ως συνολικό νομοσχέδιο (η αστική τάξη μαθαίνει από τα λάθη της), η ΕΑΑΚ επιμένει να αρνείται να βρει μια συνολική και συνεκτική απάντηση στην συντεταγμένη αυτή επίθεση με αποτέλεσμα να μετρούνται συνεχώς βήματα προς την επιχειρηματική ανασυγκρότηση των ιδρυμάτων «κάτω από τη μύτη μας

Κινδυνεύει να πάψει να παράγει πολιτική μόνη της και να μετασχηματίζει συνειδήσεις εντός της συμβάλλοντας στην συγκρότηση της ευρύτερης πτέρυγας. Με το βάθεμα της επίθεσης και την ενίσχυση και αναβάθμιση των ερωτημάτων είναι αδύνατον η συζήτηση για βαθύτερα πολιτικά ζητήματα να λείπει από την ΕΑΑΚ. Ωστόσο αντί όλα της τα μέλη να ακολουθούν αναβαθμισμένη πολιτικοποίηση στα ζητήματα που πιάνει η ΕΑΑΚ δημιουργούνται ταχύτητες πολιτικοποίησης μεταξύ οργανωμένων και ανένταχτων ΕΑΑΚιτών με αποτέλεσμα οι ανένταχτοι να παίζουν επικουρικό ρόλο ή ρόλο επικυρωτή εντός της και όχι ισότιμου παραγωγού πολιτικής. Ενώ το ιδανικό θα ήταν η διαφορά στο επίπεδο συνείδησης μεταξύ οργανωμένων και

ανένταχτων να έγκειται στο ότι οι οργανωμένοι διακρίνονται λόγω της ύπαρξης στρατηγικού στόχου και της ανάλυσης για ζητήματα που δεν άπτονται το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο της ΕΑΑΚ αλλά αφορούν μια συνολικότερη αφήγηση, στην πράξη οι δύο ταχύτητες πολιτικοποίησης έχουν να κάνουν με ζητήματα απαραίτητα για τον πολιτικό εξοπλισμό της ΕΑΑΚ, όπως το ποιο ΦΚ είναι χρήσιμο στο σήμερα, ή ποιο εργατικό κίνημα μπορεί να πετύχει νίκες. Αποτέλεσμα η ανώτερη πολιτικοποίηση να ταυτίζεται με την ένταξη σε οργάνωση, ενώ οι ανένταχοι όπως μπαίνουν βγαίνουν ενώ νιώθουν πλήρη αδυναμία ενεργής συμμετοχής στην κουβέντα και στην αντιπαράθεση εντό της (διήμερο).

Επομένως δεν θέλει ιδιαίτερη σοφία να παραδεχτούμε ότι η ΕΑΑΚ βρίσκεται σε κρισιακή κατάσταση και είναι πραγματικό διακύβευμα αν θα γίνουν σε αυτή οι αναγκαίες τομές ώστε να μπορεί να επιτελέσει το ρόλο της πτέρυγας εντός πανεπιστημίου υπό τις νέες συνθήκες και να μπορέσει να οικοδομήσει το νέο πολιτικό φοιτητικό κίνημα. **Τα πρόσφατα γεγονότα στη Θεσσαλονίκη είναι χαρακτηριστικά. Πρόκειται περί οργανωτικών απολήξεων (με τη πιο χυδαία τους μορφή και που δεν έχουν θέση στην εαακ) τα οποία όμως πηγάζουν από βαθύτερα πολιτικά αίτια και αυτά βρίσκονται στην αδυναμία αλληλεπίδρασης της ΕΑΑΚ με γόνιμο τρόπο με τις τάσεις χειραφέτησης εντός των ιδρυμάτων και συνολικά της αλλαγής της φάσης της ταξικής πάλης και την αδυναμία της να προσαρμοστεί με ενεργητικό ρόλο μετασχηματισμού σε αυτή.**

Για τις αναγκαίες αλλαγές εντός της

Σε αυτή την φάση είναι αναγκαία μια τομή που θα αναζωογονήσει το μόρφωμα. Μια τομή που θα καθιστά δυνατή την πολιτική ενοποίηση υπό το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο, ώστε να μπορέσει η ΕΑΑΚ να αντιπαρατεθεί με το σύνολο της αστικής επίθεσης στην εκπαίδευση αλλά και να καλύψει το πολιτικό κενό που έχει αφήσει στην νεολαία η διάψευση της «ελπίδας» για «αριστερή»- κυβερνητική λύση, ένα κενό όχι απλά πολιτική εκπροσώπησης αλλά πιο βαθύ, αυτό της εργατικής πολιτικής. Επομένως είναι κρίσιμο να αντιληφθούμε ότι καθώς η επίθεση βαθαινεί και έπειτα από τις χρήσιμες μάχες που δόθηκαν εντός περιόδου αυτό που λείπει **δεν είναι τα συμπεράσματα για την κατάσταση που ζούμε αλλά ,ορμώμενοι από τα αναγκαία πολιτικά συμπεράσματα που πρέπει να αντληθούν, μια συγκεκριμένη πρόταση υπέρβασής τους που θα ενώνει την πολιτική με τις μάζες και θα τις καθιστά παραγωγό της και υλοποιητή της.**

Για να επιτευχθεί αυτό εργαλείο αλλά και αναγκαίο στοιχείο, αν και όχι ικανό από μόνο του, είναι η προγραμματική διακήρυξη της ΕΑΑΚ. Σε αυτή την κατεύθυνση τόσο η πορεία προς τη συγγραφή της, όσο και το ίδιο το ντοκουμέντο έχουν ισάξια σημασία. Η διαδικασία συγγραφής και η μεθοδολογία που θα ακολουθηθεί θα πρέπει να είναι συγκεκριμένη και προγραμματισμένη να τελειώσει σε περίπου ένα χρόνο από τη στιγμή που θα ξεκινήσει. Στην βάση της λογικής της μεθοδολογίας συγγραφής θα πρέπει αφενός να είναι η συμμετοχή σύσσωμων των σχημάτων στην συζήτηση για τα θέματα της διακήρυξης. **Στην διαδικασία αυτή πρέπει να αξιοποιήσουμε σαν κέντρο παραγωγής πολιτικής τα σχήματα, καθώς είναι ο μόνος τρόπος να εμπλακούν στην συζήτηση όλα τα μέλη τους, έμπειρα και μη, αλλά και ευρύτερα κομμάτια των συλλόγων.** Αυτό υποδεικνύει μια σειρά από διαδικασίες βάσεις γύρω από συγκεκριμένα διακηρυκτικά ζητήματα που θα καταλήγουν σε έντυπη απόφαση του σχήματος η οποία θα κοινοποιείται. **Είτε παράλληλα, είτε στο τέλος αυτής της, η διαδικασία θα υποβοηθείται με κεντρικές διαδικασίες διακηρυκτικού τύπου.** Μια κουβέντα όμως που πρέπει να γίνει με ανώτερο τρόπο ακριβώς γιατί το επιτάσσει η περίοδος η οποία διανύουμε αλλά και η συγκεκριμένη καμπή-φάση της ταξικής πάλης. **Και υπό αυτή την έννοια η κουβέντα αυτή θα πρέπει να είναι βαθιά πολιτική αλλά και βαθιά δημοκρατική.** Όμως το πρώτο αποτελεί καθοριστικό για το άλλο, ακριβώς γιατί μέσα από μια ουσιαστική πολιτική κουβέντα (και

αντιπαράθεση) πάνω στα πραγματικά ζητήματα που αντιμετωπίζουμε θα εμπνευστούν όλοι να πάρουν θέση και κυρίως το ανένταχτο δυναμικό εντός της ΕΑΑΚ. **Αυτό βέβαια προϋποθέτει και συγκεκριμένα βήματα γύρω από το οργανωτικό μοντέλο που θα καθιστά την ΕΑΑΚ κτήμα του κόσμου της και όχι βορά των οργανώσεων. Ακόμα περισσότερο που θα μπορεί να εκφράζει κυρίαρχα την κουβέντα κάθε σχήματος αλλά και τον πλούτο και την πρωτοτυπία του κάθε αγωνιστή.** Αφετέρου η διαδικασία συγγραφής θα πρέπει να είναι δημόσια κι ανοιχτή στον κόσμο των συλλόγων ώστε να αποτελέσει πόλο έλξης νέων αγωνιστών οι πολιτικών δυνάμεων αλλά κυρίως να σηματοδοτήσει μια περίοδο εξώστρεφου αναστοχασμού και αλλαγής στο ΦΚ.

Για τους άξονες πολιτικής συμφωνίας

Το αναγκαίο επίπεδο συμφωνίας και αυτό που θα πρέπει να αποτυπώνεται στην διακήρυξη είναι ακριβώς αυτό που αποτελεί την βάση για την μάχιμη και συγκροτημένη παρέμβαση της ΕΑΑΚ εντός του ΦΚ. Κατά τη γνώμη μας αποτυπώνονται στις παρακάτω θεματικές (που προέρχονται από μια παλιότερη κουβέντα εντός της νκα). Αυτές αποτελούν:

- 1) Τα γενικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης ιστορικής φάσης
- 2) Τα χαρακτηριστικά του πανεπιστημίου και το βάθος της επίθεσης, όσο και οι βασικές επιδιώξεις του κεφαλαίου μέσα σε αυτό
- 3) Τα χαρακτηριστικά της νεολαίας και ειδικά της σπουδάζουσας στη συγκεκριμένη ιστορική φάση
- 4) Τα χαρακτηριστικά του σύγχρονου φοιτητικού κινήματος που θα μπορεί να απαντάει στις ανάγκες της πληττόμενης πλειοψηφίας εντός του φοιτητικού σώματος , όσο και να αναχαιτίζει και να δημιουργεί ρήγματα στις στρατηγικές επιδιώξεις του κεφαλαίου
- 5) Τα χαρακτηριστικά του σύγχρονα αναγκαίου εργατικού κινήματος
- 6) Η ίδια η φυσιογνωμία της ΕΑΑΚ

Η αναγκαιότητα μετασχηματισμού

Η ανασυγκρότηση της ΕΑΑΚ στην κατεύθυνση που τη θέλουμε εμείς είναι απαραίτητη για τη συγκρότηση του νέου πολιτικού φοιτητικού κινήματος. Επομένως μια συζήτηση για το τι θα κάνουμε με την ΕΑΑΚ πρέπει να γίνεται σε άρρηκτη σύνδεση με το πως βλέπουμε την κατάσταση στο ΦΚ αλλά και ευρύτερα στην κοινωνία. **Η ΕΑΑΚ κατάφερε, και με αρκετές αντιφάσεις προσπαθεί και καταφέρνει ακόμα, να αποτελεί πρωτοπορία του ΦΚ γιατί ακριβώς αφουγκραζόταν τα υπόγεια ρεύματα χειραφέτησης μέσα στο εσωτερικό των σχολών και σε κρίσιμες στιγμές, όταν τα υπόγεια ρεύματα συμπυκνώνονταν (προφανώς και με τη δική μας παρέμβαση όχι γραμμικά) και γίνονταν υλική και κοινωνική δύναμη (06'-07, 11') κατάφερε να δείχνει ένα συνολικά άλλο τρόπο παραγωγής πολιτικής για το ίδιο το υποκείμενο.** Αυτή η διαδικασία όμως μπορούσε να συμβεί μόνο εφόσον εκ των προτέρων αφουγκραζόσουν αυτά τα ρεύματα και αφετέρου είχες το κατάλληλο πολιτικό περιεχόμενο, τις πρακτικές τη φυσιογνωμία κλπ για τα εκφράσεις και να τα μετασχηματίσει, αναβαθμίζοντάς τα. **Αν εκτιμάμε ότι παρόμοια ρεύματα υπάρχουν και στο τώρα , μπορεί με έναν "κυνικό ρεαλισμό" και όχι μια "δημιουργική αυταπάτη" όπως παλιότερα, αλλά σίγουρα με αναβαθμισμένα τα επίπεδα αντίληψης της πραγματικότητας τότε αντιλαμβανόμαστε και παράλληλα την**

ανάγκη για μια ποιοτική αναβάθμιση σε όλα τα επίπεδα της ίδιας της ΕΑΑΚ (πολιτικό, θεωρητικό, συνδικαλιστικό, οργανωτικό). Όστε να μπορεί να επικοινωνήσει με δημιουργικό τρόπο με αυτά, και όχι ενσωματώνοντας αυτουσίως του προβληματισμούς τους, αλλά και κυρίως να τα εκφράσει με συγκροτημένο τρόπο και να τα μετασχηματίσει σε πραγματική υλική δύναμη. Στη συγκεκριμένη λογική θέλουμε να εντάξουμε και την προγραμματική διακήρυξη αλλά και να δούμε και να αναβαθμισμένα καθήκοντα την νκα για το επόμενο διάστημα.

Για το ρόλο της νΚΑ στην παραπάνω διεργασία

Για να υλοποιηθούν τα παραπάνω, καθοριστικός είναι ο ρόλος και η στάση της νΚΑ συνολικά αλλά και κάθε συντρόφου ξεχωριστά. **Δεν έχουν καμία ουσιαστική σημασία αν δεν αντιμετωπιστούν από την οργάνωση σαν ένα συνολικό πολιτικό project που θα υλοποιείται και θα υπηρετείται συντεταγμένα από την οργάνωση τόσο στο επίπεδο των σχημάτων, όσο και σε κεντρικό επίπεδο.** Αυτό αναδεικνύει την μεγάλη σημασία για την επιτυχία του εγχειρήματος, που έχει η προσπάθεια κάθε μέλους της οργάνωσης να εμπλέξει σε αυτό το σχήμα στο οποίο συμμετέχει αλλά και ευρύτερα κόσμο του συλλόγου στον οποίο δραστηριοποιείται. Τα βήματα που θα μετρήσει το εγχείρημα αυτό στον κόσμο της ΕΑΑΚ θα είναι και το καύσιμο μας, ώστε η νΚΑ να παίξει το ρόλο της πρωτοπορίας και να οδηγήσει στην αναγκαία και ουσιαστική, πολιτική ανασυγκρότηση της ΕΑΑΚ με στόχο την ανασυγκρότηση του ΦΚ σε εργατική κατεύθυνση. Πάντα στις κρίσιμες καταστάσεις η κομμουνιστική πρωτοπορία έπαιζε το ρόλο του καταλύτη που ψηλάφιζε, τουλάχιστον, το δρόμο που πρέπει να ακολουθηθεί αλλά και αποτελούσε προπομπό με τη στάση της, το λόγο της και τη φυσιολογία της αυτού που μέλει να έρθει. **Εκεί είναι που πρέπει να βάλουμε τον πήχη και αυτά τα καθήκοντα μας αναλογούν με βαθιά ιστορική πίστη ότι θα τα καταφέρουμε συμβάλλοντας και εμείς από την μεριά μας στην αντεπίθεση του ευρύτερα νεολαιίστικου κινήματος.**

Βάλια Λιο ΟΣΑ, ΟΒ ΦΜΣ 2

Ευθύμης Φλ ΟΣΑ, ΟΒ ΕΜΠ 2